

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 10Csp/88/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617204340
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Mochnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2017:5617204340.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Martinou Mochnáčovou, v právnej veci žalobcu: H. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. L. XX, XXX XX W. L., zastúpený M. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. L. XX, XXX XX W. L., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia, takto

rozhodol:

I. Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500014272, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 10. 08. 2012, je neplatná.

II. Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8200042277, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 02. 01. 2012, je neplatná .

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.519,97 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 273,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82,03%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 11. 5. 2017 sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8200042277, uzavretej dňa 15. 12. 2011 a zo spotrebiteľskej zmluvy č. 8500014272, uzavretej dňa 9. 8. 2012 medzi stranami sporu, vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 8200042277, vo výške 1.341,25 eur a zo zmluvy číslo 8500014272 vo výške 2.108,95 eur, ako aj zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania.

2. V žalobe uviedol, že nikdy nemal vôľu uzavrieť takú zmluvu, ktorej dôsledkom malo byť nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Právne úkony boli neurčité a nezrozumiteľné. Zmluvy sú absolútne neplatné i pre nedostatok vážnosti a pre nespočetné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, uzavretie za nápadne nevýhodných podmienok, rozpor so zákonom a dobrými mravmi. So žalovaným uzatvoril zmluvy o spotrebiteľskom a revolvingovom úvere č. 8200042277 dňa 15. 12. 2011 na 1.500,- eur a č. 8500014272 dňa 9. 8. 2012 na 1.320,- eur. Uvedené zmluvy sú zmluvami spotrebiteľskými. Žalovaný postupoval voči nemu bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi, jeho spotrebiteľské práva boli porušené najmä tým, že žalovaný použil v zmluve početné neprijateľné zmluvné podmienky. Uvádzanie dvoch rozdielnych údajov týkajúcich sa výšky RPMN v spotrebiteľskej zmluve považoval za zavádzanie spotrebiteľa, resp. klamanie spotrebiteľa a porušenie

povinnosti dodávateľa podľa § 4 ods. 5, § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Namietal neprimerane vysoké zmluvné pokuty, ako aj neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Administratívny poplatok je v rozpore s dobrými mravmi a je neurčitý. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie sa jedná. Žalovaný ho vystavil hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v jeho neprospech. Zmluvy o revolvingovom úvere svojim obsahom a účelom odporujú zákonu a ako celok sa priečia dobrým mravom. Pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, t. j. je v nej uvedená len jednotná suma splátky, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov. Zmluvy uvádzajú len údaje o výške mesačnej splátky, vrátane úrokov, ako jednu sumu, z ktorej nie je zrejmé, akú časť predstavuje istina a akú časť úrok. Splátkový kalendár nie je podpísaný dlžníkom, ani dodávateľom. Na spotrebiteľský úver č. 8500014272 vo výške 1.320,- eur zaplatil žalobca celkom 3.428,95 eur, preto požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu, ktorý je 2.108,95 eur a na spotrebiteľský úver č. 8200042277 vo výške 1.500,- eur zaplatil 2.841,28 eur, preto žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu, t. j. 1341,25 eura.

3. Súčasne s podanou žalobou navrhol žalobca nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy u zmluvy č. 8200042277 a č. 8500014272, uzavretej medzi stranami sporu, do právoplatného skončenia konania vo veci samej a súčasne uloží jeho zamestnávateľovi, LK-SERVIS, spol. s r. o. povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy na základe uzatvorených zmlúv č. 8500014272 a 8200042277.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15. 06. 2017 k podanej žalobe uviedol, že určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy nie je v zmysle aktuálnej úpravy § 137 písm. c/ a d/ CSP prípustné. Vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Liptovský Mikuláš a žiadal, aby vec bola postúpená Okresnému súdu Bratislava I. a to z toho dôvodu, že v posudzovanom prípade ide o spor vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, nie zo spotrebiteľského právneho vzťahu. K uvedenému odkázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/516/2015 zo dňa 29. 10. 2015. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o dvoch rozdielnych údajoch o výške ročnej percentuálnej miery nákladov, keďže zmluva obsahovala v bode 5/ predpokladanú hodnotu RPMN a v bode 6/ schválenú hodnotu RPMN. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známy nie je, a preto nemožno presne určiť výšku RPMN. Táto je s konečnou platnosťou stanovená v bode 6/ presne. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, keďže táto nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Rovnako z jej obsahu vyplýva, že dlžník mohol od nej odstúpiť v lehote 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. Z formulácie rozhodcovskej zmluvy zároveň vyplýva, že spor zo zmluvy o revolvingovom úvere možno riešiť buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nárokov medzi zmluvnými stranami a pod. Z jej obsahu je zrejmé aj to, že konanie pred rozhodcovským súdom je len alternatívne, a teda nevyžaduje od spotrebiteľa, aby postupoval len pred arbitrážou. K výberu rozhodcu resp. fóra, kde sa spor bude riešiť, dochádza až pri podaní žaloby. Tento výber robí strana podávajúca žalobu, nie teda iba jedna zmluvná strana. Ak by žalobu podával spotrebiteľ, bol by v procesnej pozícii žalobcu, a teda jemu patrí právo voľby medzi štátnym súdom a rozhodcovským konaním, čo znamená, že sám môže žalobou uplatniť svoje nároky vyplývajúce alebo súvisiace so zmluvou. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu o neprimeranej výške zmluvných pokút, ani tieto nepovažoval žalovaný za opodstatnené. Zmluvná pokuta vo výške 0,065% denne neodporovala zákonu. Odkázal na ustanovenie § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3a ods. 1, ods. 2 a 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorých mohla zmluvná pokuta dosiahnuť maximálne trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania. V čase uzatvorenia zmlúv mohla byť najvyššia sadzba sankcie 27%; v posudzovanom prípade zmluvná pokuta vo výške 0,065% denne (23,725% ročne) zjavne neprekročila zákonný rámec. Žalovanému nebolo zrejmé, na základe akých skutočností žalobca dospel k záveru o prednostnom použití Obchodného zákonníka na dané zmluvy o revolvingovom úvere. Rovnako nebolo jasné, z akého dôvodu žalobca namietal administratívny poplatok za uzatvorenie zmluvy, keďže v posudzovanom prípade žiadny poplatok nebol požadovaný. Zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmlúv medzi sporovými stranami, nevyžadoval, aby boli sumy istiny úroku a iných poplatkov, tvoriace jednu splátku, uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. Podľa názoru žalovaného zmluvy obsahovali náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010. Na podporu svojho názoru odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. K tvrdeniam o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy žalovaný

uviedol, že uzavretie takejto dohody je zákonným spôsobom zabezpečenia pohľadávky. Podstatou dohody o zrážkach zo mzdy je, že platiteľ mzdy dlžníka uhradza na základe dlžníkovho súhlasu, vyjadreného v dohode o zrážkach zo mzdy, jeho splatný dlh pomocou zrážok zo mzdy a tieto poukazujú na účet veriteľa, čím sa spláca veriteľova pohľadávka. Tento inštitút patrí k tradičným prostriedkom zabezpečenia záväzkov, ktorý upravuje Občiansky zákonník a slúži najmä k úhrade dlhu zo zmluvy, jeho splátok a úrokov. Na jeho použitie sa nevyžaduje schválenie rozhodnutím súdu, ani žiadna súdna kontrola, ale existencia právnej skutočnosti napr. porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, v tomto prípade nesplácanie dohodnutých splátok. Tento zabezpečovací inštitút nebol zo spotrebiteľského práva zákonodarcom vylúčený ako neprípustný, ako sa napr. stalo pri zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti. Skutočnosť, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola pripravená na vopred predtlačenom formulári, nenachádza v kontexte posudzovaného zmluvného vzťahu vecné odôvodnenie. Úverové dokumenty sa vo všeobecnosti vyznačujú tým, že sú vopred pripravené dodávateľom, vzhľadom na veľký počet zmlúv uzatváraných so spotrebiteľmi. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavovala individuálne dojednaný právny úkon. Zákon presne stanovuje, aká suma môže byť zrazená na základe výkonu zrážok, resp. aká čiastka musí dlžníkovi byť ponechaná ako zostatok na zabezpečenie jeho základných životných potrieb, teda ani zvýšenie zrážky nie je možné nad zákonom prípustnú hranicu. Žalobca pritom v obsahu žaloby neuvádza okolnosti, ktoré by mohli vyvolať pochybnosti o zákonnosti vykonávaných zrážok. Dohoda o zrážkach zo mzdy môže zabezpečiť aj budúcu pohľadávku. Novela zákona č. 129/2010 Z. z. účinná od 23.12.2015 zohľadnila a prebrala viaceré právne záväzné akty EÚ, rovnako aj Smernicu Rady 93/13 EHS. Podľa doložky zlučiteľnosti bol zároveň konštatovaný aj súlad právnej úpravy s úniijným právom. Žiadne ustanovenie úniijného práva neupravuje prípustnosť alebo zákaz zrážok zo mzdy na základe dohody uzavretej medzi dodávateľom a dlžníkom. Neexistuje ustanovenie, ktoré by túto otázku riešilo. Na podporu svojho názoru žalovaný odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/142/2016, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Co/236/2016. K otázke výkladu právnych úkonov poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3CbO/81/2011. Pokiaľ ide o ustanovenie § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, uvedené nebolo možné použiť na aktuálnu vec, a to z dôvodu zákazu retroaktivity. Napokon žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a poukázal na absenciu spôsobu výpočtu bezdôvodného obohatenia. V prípade zmluvy č. 8500014272 by požadovaná čiastka zahrnula aj istinu úveru, ktorá zjavne patrí žalovanému. K vyjadreniu žalovaný pripojil prehľad platieb na meno H. H., č. zmluvy 8200042277.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení predloženom na pojednávaní dňa 24. 10. 2017 poukázal na neopodstatnenosť vznesenej námietky premlčania, pričom poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo zo strany žalovaného k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Z činnosti žalovaného je známe, že žalovaný dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov. Uvedené sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

6. O návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo rozhodnuté uznesením č. k. 10Csp/88/2017-69 zo dňa 9.6.2017.

7. Okresný súd vykonal dokazovanie v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, pričom zistil skutkový stav nasledovne.

8. Žalobca ako dlžník a M. H. ako spoludlžník dňa 15. 12. 2011 navrhli žalovanému ako veriteľovi uzavrieť zmluvu č. 8200042277 o revolvingovom úvere, s výškou úveru 1.500,- eur, so splatnosťou úveru 24 splátok, s výškou mesačnej splátky 103,70 eur, predpokladanou RPMN za úver 70 %, ročnou úrokovou sadzbou 70 % a priemernou RPMN 45,66 %. Žalovaný ako veriteľ dňa 2. 1. 2012 akceptoval uzavretie zmluvy o úvere s výškou úveru 1.500,- eur, s počtom splátok 24, s výškou splátky 103,70 eura, RPMN 63,09 eur, ročnou úrokovou sadzbou 70 % a priemernou RPMN 45,66 %. Dňa 2. 1. 2012 bola medzi stranami sporu uzavretá rozhodcovská zmluva č. 8200042277. Dňa 19. 12. 2012 uzatvorili žalobca a žalovaný dodatok k zmluve, v ktorom si dojednali poskytnutie mimoriadneho revolvingu vo výške dohodnutej v zmluve o revolvingovom úvere. Dňa 2. 1. 2012 žalovaný oznámil žalobcovi schválenie úveru na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200042277, vrátane údajov o schválenom úvere v rozsahu výšky úveru, splatnosti úveru, výšky mesačnej splátky, dátumu splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, periodicity splácania úveru, dátumu splatnosti splátky v priebehu periodicity splácania, celkovej výšky úveru RPMN, priemernej hodnoty RPMN, schválenej výšky revolvingu, zvýšenia celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu, výšky mesačnej splátky

úveru po vykonaní revolvingu, RPMN po vykonaní revolvingu, úverového limitu, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť, odplaty za poskytnutie služby v zmysle článku 8, ročnej úrokovej sadzby úveru, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu, ročnej úrokovej sadzby revolvingu, ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania a dátumu nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere.

9. Žalobca ako dlžník požiadal dňa 9. 8. 2012 žalovaného ako veriteľa o uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014272, s výškou úveru 1.320,- eur, s počtom splátok 42, mesačnou splátkou úveru 70,72 eur, predpokladanou RPMN 70 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70 %, priemernou RPMN 46,52 %. Žalovaný ako veriteľ dňa 10. 8. 2012 akceptoval poskytnutie úveru vo výške 1.320,- eur, so splatnosťou úveru v 42 splátkach vo výške 70,72 eur, s výškou RPMN 66,51 %, ročnou úrokovou sadzbou 70 % a priemernou RPMN 46,52 %. Dňa 10. 8. 2012 uzatvorili strany sporu rozhodcovskú zmluvu č. 8500014272. Žalovaný ako veriteľ dňa 10. 8. 2012 oznámil žalobcovi schválenie úveru a súčasne oznámil údaje o schválenom úvere v rozsahu výšky úveru, splatnosti úveru, výšky mesačnej splátky, dátumu splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, periodicity splácania úveru, dátumu splatnosti splátky v priebehu periodicity splácania celkovej výšky úveru RPMN, priemernej hodnoty RPMN, schválenej výšky revolvingu, zvýšenia celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu, výšky mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu, RPMN po vykonaní revolvingu, úverového limitu, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť, odplaty za poskytnutie služby v zmysle článku I, ročnej úrokovej sadzby úveru, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu, ročnej úrokovej sadzby revolvingu, ročnej úrokovej sadzby úrokov z omeškania a dátumu nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere.

10. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 10. 8. 2012 dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500014272. Podľa článku I. dohody žalovaný bude mať voči žalobcovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že poskytne žalobcovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014272 čiastku vo výške 1.320,- eur, pričom zmysle zmluvy/dodatku k zmluve má dlžník právo, aby mu v prípade riadneho splácania úveru bol poskytnutý ďalší úver v rámci tzv. revolvingu. Pohľadávky spoločnosti voči dlžníkovi zabezpečované touto dohodou sú tvorené úverom, vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom úveru, prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vzniknú v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov. V článku II. si účastníci zmluvy dojednali k zabezpečeniu uvedených pohľadávok dohodu o zrážkach zo mzdy, prípadne z iných príjmov, ktorú dlžník poberá od svojho zamestnávateľa, na základe ktorej je zamestnávateľ dlžníka povinný vykonávať mesačné zrážky zo mzdy vo výške 70,72 eur mesačne.

11. Dňa 2. 1. 2012 uzatvorili žalobca a žalovaný dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8200042277. Podľa článku I. dohody žalovaný bude mať voči žalobcovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že poskytne žalobcovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200042277 čiastku vo výške 1.500,- eur, pričom zmysle zmluvy/dodatku k zmluve má dlžník právo, aby mu v prípade riadneho splácania úveru bol poskytnutý ďalší úver v rámci tzv. revolvingu. Pohľadávky spoločnosti voči dlžníkovi zabezpečované touto dohodou sú tvorené úverom, vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom úveru, prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vzniknú v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov. V článku II. si účastníci zmluvy dojednali k zabezpečeniu uvedených pohľadávok dohodu o zrážkach zo mzdy, prípadne z iných príjmov, ktorú dlžník poberá od svojho zamestnávateľa, na základe ktorej je zamestnávateľ dlžníka povinný vykonávať mesačné zrážky zo mzdy vo výške 103,70 eur mesačne.

12. Dňa 26. 5. 2017 žalovaný oznámil obchodnej spoločnosti LK-SERVIS, spol. s r. o., že v súčasnej dobe ostáva do konca splátkového kalendára uhradiť sumu 0 eur. Nakoľko klient bol v omeškani v splátkach, bola mu vystavená zmluvná pokuta, čím sa celková dlžná suma navýšila o ďalšie poplatky, preto je potrebné dozrážať celkovú sumu vo výške 1.367,48 eur, a to pod variabilným symbolom 8500014272.

13. Žiadosťou zo dňa 11. 3. 2013 žalovaný požiadal obchodnú spoločnosť LK-SERVIS, spol. s r. o. o vykonávanie pravidelných mesačných zrážok zo mzdy žalobcu v sume 103,70 eur, na základe dohody

o zrážkach zo mzdy, za účelom úhrady záväzku z revolvingovej pôžičky číslo 8200042277, až do vyrovnania celého dlhu, pričom ku dňu 11. 3. 2013 predstavuje celkový dlh 3.111,82 eur. Podľa potvrdenia obchodnej spoločnosti LK-SERVIS, spol. s r. o. zo dňa 16. 3. 2017, na základe žiadosti obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. vykonáva zrážky zo mzdy žalobcu vo výške 103,70 eur mesačne pod variabilným symbolom 8200042277, pričom za rok 2013 boli vykonané zrážky v celkovej výške 28,65 eur, za rok 2014 vo výške 406,47 eur, za rok 2015 v celkovej výške 502,98 eur, za rok 2016 v celkovej výške 526,43 eur a za január 2017 v celkovej výške 103,70 eur.

14. Dňa 9. 10. 2012 požiadal žalovaný obchodnú spoločnosť LK-SERVIS, spol. s r. o., o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu vo výške 70,72 eura na úhradu záväzkov z revolvingovej pôžičky číslo 8500014272, a to až do vyrovnania celého dlhu, pričom ku dňu 9. 10. 2012 činí celkový dlh 2.970,75 eur. Podľa potvrdenia obchodnej spoločnosti LK-SERVIS, spol. s r. o. zo dňa 16. 3. 2017 boli vykonané zo mzdy žalobcu zrážky v prospech obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., pod variabilným symbolom 8500014272, v roku 2012 vo výške 282,88 eur, v roku 2013 vo výške 336,18 eur, v roku 2014 vo výške 641,54 eur, v roku 2015 vo výške 484,32 eur, v roku 2016 vo výške 903,16 eur a v januári 2017 vo výške 70,72 eur.

15. Podľa potvrdení o vkladoch na účet boli vykonané vklady na účet s názvom žalovaného pod variabilným symbolom 8200042277 dňa 27. 12. 2012 vo výške 103,70 eur, 27. 11. 2012 vo výške 103,70 eur, 19. 11. 2012 vo výške 103,70 eur, 24. 10. 2012 vo výške 103,70 eur, 11. 9. 2012 vo výške 103,70 eur, 3. 8. 2012 vo výške 103,70 eur, 3. 7. 2012 vo výške 103,70 eur, 7. 6. 2012 vo výške 103,70 eur.

16. Zamestnávateľ žalobcu, obchodná spoločnosť LK-SERVIS, spol. s r. o. súdu dňa 8. 6. 2017 oznámil, že žalobcovi sú vykonávané v prospech žalovaného zrážky zo mzdy, pričom za rok 2017 boli naposledy vykonané zrážky zo mzdy za mesiac apríl 2017. Celková suma zrážok za rok 2017 pod variabilným symbolom 8500014272 činila 282,88 eur a pod variabilným symbolom 8200042277 302,67 eur.

17. Z prehľadu platieb na meno H. H. č. zmluvy 8200042277, ktorý pripojil žalovaný, mal súd preukázanú históriu splácania úveru, a to odo dňa 30. 01. 2012 až do 23. 05. 2017.

18. Je nepochybné, že právny vzťah sporových strán má spotrebiteľský charakter - pri uzatváraní úverových zmlúv a dohôd o zrážkach zo mzdy konal žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zatiaľ čo žalobca nevstúpil do právneho vzťahu v kontexte svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka). Rovnako možno konštatovať, že úverové zmluvy zo dňa 2. 01. 2012 a zo dňa 10. 8. 2012 založili medzi sporovými stranami vzťah zo spotrebiteľského úveru v zmysle definície formulovanej v § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

19. Pre aktuálny spor, v ktorom žalobca ako spotrebiteľ okrem iného uplatnil voči žalovanému nárok v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, je rozhodujúcim pravidlom pre určenie miestnej príslušnosti súdu ustanovenie § 19 písm. d/ CSP, ktoré umožňuje v spotrebiteľovi podať žalobu na súde, v obvode ktorého má trvalý pobyt, ak sa jedná o spotrebiteľský spor. Najvyšší súd SR sa v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/45/2012 vyjadril k charakteru konania, v ktorom bol zo strany spotrebiteľa uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak, že konštatoval, že ide o spotrebiteľský spor, pokiaľ nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy. V aktuálnej veci žalobca vyjadril žalobnú požiadavku na vydanie bezdôvodného obohatenia prameniaceho porušenia spotrebiteľských ustanovení pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Z tohto dôvodu bolo zrejmé, že daný spor je spotrebiteľským sporom a miestna príslušnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš je daná.

20. Nová právna úprava modifikovala možnosť podávania určovacích žalôb, resp. prijala už ustálený názor judikatúry v tom zmysle, že požiadavka na určenie práva má v zásade predchádzať požiadavke na určenie inej právnej skutočnosti, ktorá sa javí byť ako predbežnou vo vzťahu k posúdeniu, či tu právo je alebo nie je. Z tohto pohľadu filozofia ustanovenia § 137 písm. c/ CSP vychádza zo zásady, že podľa tohto pravidla možno postupovať v prípade sporu o existenciu, či neexistenciu práva, ak je na tom naliehavý právny záujem (naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu). Naproti tomu znenie § 137 písm. d/ CSP umožňuje žalobcovi formulovať žalobný petit vo vzťahu k akejkoľvek inej právnej skutočnosti, pokiaľ uvedené vyplýva z osobitného predpisu. Samotné určenie neplatnosti právneho úkonu teda v zásade nemožno v súdnom spore požadovať, ibaže

konkrétne regulácie s ohľadom na charakter dotknutého vzťahu takýto postup pripúšťajú (napr. určenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti je možné uplatniť na základe znenia § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam / katastrálny zákon/).

21. Žalobu na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy treba považovať za vyjadrenie žalobnej požiadavky podľa § 137 písm. d/ CSP, v kontexte ktorého hodnotil súd žalobný návrh a vychádzal pritom zároveň zo znenia § 298 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Dané ustanovenie predstavuje odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petitem. Skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok sa týka nielen samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ale aj všetkých zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich (napr. všeobecné obchodné podmienky, poisťné podmienky, prepravné poriadky, reklamačné poriadky a pod.), pretože ak boli dodržané podmienky hmotného práva, predstavujú súčasť spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ právna úprava umožňuje súdu skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve bez návrhu a rozhodnúť určovacím výrokom o neplatnosti zmluvy/zmluvnej podmienky, možno z toho vyvodiť, že aktívna požiadavka spotrebiteľa na súdnu ochranu s vymedzením určovacieho petitu je plne oprávnená a má svoj právny základ v spomínanom ustanovení § 298 ods. 1 CSP. S odkazom na dané ustanovenie sa potom súd považoval žalobu o určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv - dohôd o zrážkach zo mzdy za spôsobilú pre meritórny prieskum.

22. Treba tiež poznamenať, že pokiaľ ide o úpravu Občianskeho súdneho poriadku, súdy Slovenskej republiky sa k otázke prítomnosti naliehavého právneho záujmu na určovacích žalobách spotrebiteľov postavili pozitívne (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 5 Obo 47/2010 zo dňa 20.4.2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009) a učinili to aj za existencie judikatúry, ktorá v zásade akcentovala potrebu riešenia sporu žalobou na plnenie a nepripúšťala podanie žaloby na určenie, pokiaľ by táto mala znamenať vyriešenie len predbežnej otázky.

23. Obdobné závery vyplývajú z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/62/2017.

24. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že strany sporu uzatvorili dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré mali slúžiť na zabezpečenie nárokov žalovaného z úverových zmlúv. Žiada sa zdôrazniť, že dohoda o zrážkach zo mzdy slúži tak na zabezpečenie, ako aj na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Pre dohodu o zrážkach zo mzdy platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zrážky zo mzdy nepredstavujú len jednoduchý zabezpečovací prostriedok, ale aj o spôsob úhrady dlhu, v dôsledku čoho sa pozícia veriteľa v danom prípade javila silnejšia, keďže neexistovala „autorita“, ktorá by dohliadla na správnosť rozsahu vykonávaných zrážok. Inými slovami - ak by veriteľ uskutočnil svoje práva prostredníctvom žaloby, teda dosiahol by judikovanie svojho práva a následnú exekúciu, prebiehal by proces zásahu do majetkových práv spotrebiteľa plne v súlade s aktuálnymi štandardmi spotrebiteľsko-právnej ochrany, ako to vyplýva s množstva súdnych rozhodnutí slovenských súdov tak v nachádzacích konaniach, ako aj v exekučných konaniach.

12. Súd nemienil a priori spochybňovať možnosť zabezpečenia záväzku prostredníctvom inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy, avšak mal za to, že na účely vyriešenia platnosti či neplatnosti dotknutých zmlúv bolo nevyhnutné dívať sa na ne aj optikou vadnosti samotných zmlúv o úvere, ktoré mali byť zabezpečené zrážkami zo mzdy. K uvedenému sa v podrobnostiach vyjadri súd nižšie, avšak zároveň zdôrazňuje, že ťažko posúdiť dohodu o zrážkach zo mzdy ako súladnú s právom, pokiaľ mala zabezpečovať úver poskytnutý na základe zmluvy trpiacej podstatnými porušeniami spotrebiteľských práv. Zvolený zabezpečovací prostriedok mal síce štandardný charakter, avšak smeroval k možnosti veriteľa realizovať svoje právo vyplývajúce z vadných úverových zmlúv „vlastnou“ cestou, bez kontroly súdnej moci, čo považoval súd za vysoko nemorálne. Dohody o zrážkach zo mzdy boli teda posúdené ako neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Žalobca z titulu pozície silnejšieho zmluvného partnera sám koncipoval zmluvy, tieto mali len formulárový charakter a zabezpečili mu tak pozíciu, ktorá mala viesť k vymoženiu finančných prostriedkov majúcich základ v zmluvách o úvere posúdených ako bezúročné a bez poplatkov (teda k vymoženiu financií, na ktoré neexistoval nárok).

25. Následne súd vzhľadom na uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka venoval pozornosť jednotlivým ustanoveniam sporných úverových zmlúv uzavretých medzi žalobcom a žalovaným, a to najmä v kontexte ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré nesplnenie presne vymenovaných náležitostí zmluvy sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

26. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2012 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27. Je zrejmé, že strany sporu uzavreli úverové zmluvy, ktoré bolo možné kvalifikovať v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na vznesené námietky, hodnotil súd splnenie náležitostí zmlúv v zmysle § 9 tohto predpisu a dospel k záveru, že úvery treba považovať za bezúročné a bez poplatkov, pretože neobsahovali členenie splátky na výšku istiny, výšku úroku a výšku poplatku (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.) a výška RPMN nebola náležite určená.

28. V tejto súvislosti považoval okresný súd vzhľadom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 venovať pozornosť argumentácii tejto súdnej autority, a to v kontexte naznačeného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Predovšetkým bolo nevyhnutné posúdiť, či závery prijaté Súdnym dvorom EÚ vo vzťahu k otázke štruktúry splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere možno aplikovať na danú vec.

29. Súdny dvor na základe prejudiciálnych otázok položených Okresným súdom Dunajská streda okrem iného v rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice (pozn. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. 30. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

31. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

32. Niet žiadnych pochybností, o tom, že slovenský zákon ide nad rámec smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica č. 2008/48/ES, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“ (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.). K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

33. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ

vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

34. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne: musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom a probovaných výkladových metód (jazykovým logicky, systematickým, historickým, teleologickým výklad), nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

35. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

36. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

37. Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/642/2014, rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013, sp. zn. 6Co/30/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/21/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/243/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/47/2015) a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. Na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so smernicou, by bolo potrebné zákon č. 129/2010 Z. z. novelizovať a zosúladiť s textom smernice, inak by sa jednalo o výklad práva contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty.

38. Pozornosti okresného súdu neunikol fakt, že ani údaje o výške ročnej percentuálnej miere nákladov v úverových zmluvách (63,09% a 66,51%) nebolo možné považovať za konečné, keďže v spojitosti so zmluvami vznikli žalobcoví ďalšie „skryté“ náklady, a to v podobe úhrady z Dohody o poskytnutí služby, ktorá bola súčasťou každej úverovej zmluvy. Odhliadnuc od faktu, že obsah tejto dohody nasvedčuje jej extrémnej nevyváženosti (platba 289,87 eur, resp. 189,88 eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru), a teda neprijateľnosti (obdobne rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/39/2016), jej uzavretie znamenalo existenciu ďalšieho poplatku, ktorý mal byť zahrnutý do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a tiež do celkovej sumy, ktorú mal dlžník splatiť. Pokiaľ údaj o takejto ďalšej platbe absentoval pri výpočte RPMN, ide o nekalú praxu, ktorú súd nemohol akceptovať (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 z. z.). Zároveň je zrejmé, že za základ pre výpočet RPMN nemohol zobrať žalovaný v zmluve deklarovaný výšku istiny (1.500,- eur a 1.320,- eur), ale len skutočne vyplatené prostriedky úveru (viď Kartu klienta - úver č. 8200042277 vyplatená suma 1.210,13 eur, vyplatená suma vrátane revolvingu 2.020,45 eur, úver č. 8500014272 vyplatená suma 1.130,12 eur).

39. Konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov rozhodol súd o priznaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka v celkovej sume 2.519,97 eur. Daná čiastka predstavuje úhrady žalobcu vykonané za posledné dva roky pred podaním žaloby, keďže

žalovaný vzniesol námietku premlčania. Subjektívna premlčacia doba je dva roky (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a táto začala plynúť od momentu zrealizovania každej jednotlivej platby. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil úmyselne, uvedené nemohlo mať vplyv na posúdenie subjektívnej premlčacej doby. Táto sa počíta od momentu, kedy sa objektívne mohol žalobca dozvedieť o tom, že plnil bez právneho dôvodu - teda od zrealizovania platby, keďže otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je otázkou poznania práva a vo vzťahu k uvedenému platí nevyvrátiteľná domnienka (§ 2 zákona č. 1/1993 Z. z.). Obdobne sa k otázke plynutia premlčacej doby vyjadril aj Krajský súd v Žiline v uznesení sp. zn. 6Co/104/2016.

40. V rozsahu istiny boli dané úvery splatené, k čomu súd poukazuje na Kartu klienta k dotknutým úverom, keď skutočná výška vyplatených finančných prostriedkov predstavovala 2.020,45 eur (zmluva č. 8200042277) a 1.130,12 eur (zmluva č. 8500014272), nie 1.500,- eur a 1.320,- eur ako deklaroval žalobca; v súhrne predstavovali všetky úhrady žalobcu vykonané od vzniku zmluvných vzťahov do apríla 2015 sumu 3.526,23 eur (č. l. 63-85). Všetky finančné prostriedky uhradené za posledné dva roky pred podaním žaloby presahujú rámec istín. Pri výpočte bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 8500014272 vychádzal súd z potvrdenia spoločnosti LK-SERVIS, spol. s r.o. (zamestnávateľa žalobcu) o rozsahu vykonaných zrážok, ktoré v súhrne za obdobie od mája 2015 do apríla 2017 predstavovali 1.387,44 eur (č. l. 63). Pokiaľ ide o úverovú zmluvu č. 8200042277, súd posúdil nárok podľa prehľadu platieb pripojeného vyjadreniu žalovaného zo dňa 15.6.2017 - platby žalobcu od 21.5.2015 do 23.5.2017 predstavovali 1.132,53 eur (č. l. 85). V roku 2017 mali byť ešte v neprospech žalobcu vykonané ďalšie zrážky, avšak vo vzťahu k nim zástupkyňa žalobcu na pojednávaní nežiadala pokračovať v dokazovaní.

41. K otázke výpočtu rozsahu bezdôvodného obohatenia súd pre úplnosť uvádza, že pokiaľ ide o jeho rozsah a spôsob výpočtu, bol žalovaný v spore úplne pasívny - vo vyjadrení k žalobe len všeobecne poukázal na jeho nesprávnosť, dokonca ani nepoprel tvrdenia žalobcu o vyplatení súm vo výške 1.500,- eur a 1.320,- eur a na pojednávaní vo veci, kde žalobkyňa deklarovala výšku týchto súm, sa nezúčastnil.

42. Vzhľadom na to, že žalobca požadoval v spore aj priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, rozhodol o tom súd tak, že s ohľadom na predmet sporu priznal žalobcovi sumu 273,- eur. Výška primeraného finančného zadostučinenia je viazaná na úvahu súdu, ktorý považoval za dôvodné ku každému čiastkovému predmetu konania uvažovať o sume 100,- eur. Predmetom sporu bolo určenie neplatnosti dvoch dohôd o zrážkach zo mzdy, preto vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie 200,- eur. Pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, v tejto časti dosiahol žalobca úspech v rozsahu 73%, preto mu v danej časti patrí primerané finančné zadostučinenie vo výške 73,- eur.

43. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP, pričom zohľadnil úspech žalobcu v časti určenia neplatnosti dvoch dohôd o zrážkach zo mzdy, t. j. 2-krát 100% a čiastočný úspech žalobcu v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 73,04% (čomu zodpovedá úspech žalovaného 26,96%). Čistý úspech žalobcu dosiahol 246,08%, čo po prepočte na jeden predmet konania predstavuje 82,03%. $(246,08 \div 300 \times 100)$ Vzhľadom na to, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia záviselo od úvahy súdu (viď dôvodovú správu k ustanoveniu § 249 CSP, ktoré v platnom znení zákona figuruje ako § 255 CSP), znamenalo „len“ satisfakciu za úspešné uplatnenie práva na súde a odvodzovalo sa od meritórneho výsledku konania, jeho výška nebola pre výpočet pomeru úspechu v spore relevantná. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.